

JOJO MOYES

*Svetimī
batai*

1

Sem įbėda akis į pamažu šviesėjančias lubas ir stengiasi kvėpuoti, kaip patarė gydytojas, kad įstengtų suvaldyti penktos valandos ryto mintis, bevirstančias vienu didžiuliu tamsiu debesiu jai virš galvos.

Įkvepiame skaičiuodami iki šešių, skaičiuodami iki trijų sulaikome kvėpavimą, iškvepiame skaičiuodami iki septynių.

„Aš sveika, — tyliai kartoja. — Mano šeima sveika. Šuo liovėsi šlapintis koridoriuje. Šaldytuve yra maisto, o aš tebeturiu darbą.“

Kiek gailisi įtraukusi tą „tebeturiu“, nes vien nuo minties apie darbą vėl sudiegia skrandį.

Įkvepiame per šešis, per tris sulaikome kvėpavimą, iškvepiame per septynis.

„Mano tėvai tebėra gyvi.“ Nors, tiesą sakant, sunku paaiškinti, kodėl tai atsidūrė mentaliniame Sem dėkingumo dienaoraštyje. O Jėzau. Motina neabejotinai skaudžiai pastebė, kad jie juk sekma-dieniais visuomet lanko Filo mamą. Tai pasigirs tarp chereso gurkšnelio ir itin riebaus pudingo, tokio pat neišvengiamo kaip mirtis, mokesčiai bei pavieniai plaukeliai ant smakro. Moteris įsivaizduoja, kaip mandagiai nusišypsojusi atsako: *Ak, mama, juk Nensė ką tik neteko vyro, su kuriuo praleido penkiasdešimt metų. Ji dabar šiek tiek vieniša.*

Bet juk lankydavot ją ir tada, kai jis tebebuvo gyvas? — galvoje išgirsta motinos atsaką.

Taip, bet jos vyras buvo prie mirties. Filas norėjo matytis su tėvu kuo daugiau, prieš šio gyvenimo siūlui nutrūkstant. Po paraliais, mes ten tikrai nesilinksminome.

Sem suvokia eilinį kartą vaizduotėje besiginčijanti su motina ir nustumia pokalbį į šalį, lyg mėgintų sudėti tokias mintis į įsivaizduojamą dėžę, kaip buvo skaičiusi laikraštyje, ir užtrenkti dangtį. Tačiau šis atkakliai nesileidžia uždaromas. Ji pastebi, jog pastarosiomis dienomis tokie ginčai jos sąmonėje dažni: su Saimonu iš darbo, su savo motina, su moterimi, kuri vakar eilėje užlindo į priekį. Nė vienas iš tų ginčų realybėje niekada nebuvo įgarsintas. Sem tiesiog sukanda dantis. Mėgina kvėpuoti.

Įkvepiame per šešis, per tris sulaikome kvėpavimą, iškvepiame per septynis.

„Negyvenu tikro karo zonoje, — mąsto ji. — Iš čiaupo teka švarus vanduo, o lentynose yra maisto. Jokių sprogmenų ar ginklų. Jokio bado. Tai jau šis tas.“

Tačiau galvojant apie vargšus vaikus karo zonoje moters akys paplūsta ašaromis. Jos akys nuolat paplūsta ašaromis. Keitė vis kartoją, jog Sem turėtų imtis hormonų terapijos, bet jai tebebūna mėnesinės ir atsitiktiniai hormonų svyravimai (negi tai teisinga?), be to, ir užsirašyti pas gydytoją nėra kada. Kai paskutinį sykį skambino, jie artimiausias dvi savaites neturėjo jokio laisvo laiko.

O jei aš mirčiau?— tąkart pamanė. Ir mintyse pasiginčijo su registratūros darbuotoja.

Realybėje tiesiog ištarė:

— Ak, kiek per toli. Tikriausiai man viskas bus gerai. Ačiū.

Sem žvilgteli į dešinę. Filas snaudžia, veide ir miegant matyti nerimas. Moteris nori ištiesti ranką ir paglostyti jam plaukus, bet pastaruoju metu taip pasielgus šis pašoka iš miegų, atrodo priblokštas ir nelaimingas, tarsi Sem būtų padariusi ką nors žiauraus.

Tad ji sudeda rankas priešais save ir mėgina išlaikyti atsipalaidavimą bei pusiausvyrą.

„Poilsis — taip pat gerai, kaip ir miegas, — kažkas yra pasakęs. — Tiesiog išvaikyk mintis ir leisk savo kūnui atsipalaiduoti. Tegu tavo galūnės atsikrato bet kokios įtampos, pirštas po piršto.“

Tegu tavo kojos apsunksta. Tegu tas jausmas plinta per čiurnas, kelius, klubus, skran...“

„Ai, velniop, — pasigirsta Sem galvoje. — Be penkiolikos šešios. Galiu ir atsikelti.“

— Pieno nėra, — sako Keitė.

Ji priekaištingai žiūri į šaldytuvo vidų, tarsi tikėdamasi, kad šis ten materializuosis.

— Ar galėtum nubėgti iki parduotuvės?

— Neturiu *laiko*, — teškia Keitė. — Man reikia susišukuoti.

— Aš tuo labiau neturiu laiko.

— Kodėl?

— Nes rengiuosi eiti į sporto salę bei SPA saloną, į kuriuos nupirkai man dieninį kuponą. Pasirūpinti kūnu. Terminas baigiasi rytoj.

— Bet jį tau padovanojau beveik prieš metus! Ir, aišku, praleisi ten vos porą valandų, jei po to trauksi į darbą.

— Susitariau, jog biure pasirodysiu kiek vėliau. Ta vieta bent jau visai greta. Aš tikrai neturėjau laiko.

Ji niekuomet neturi laiko. Kartoja tai kaip kokią mantrą, pakaitomis su „Aš taip pavargau“. Bet visi neturi laiko. Visi pavargę.

Keitė kilsteli antakius. Jos manymu, rūpintis savimi — didesnė būtinybė nei kur kas proziškesni pinigų, namų ir mitybos poreikiai.

— Nuolat tau kartoju, mama, pasinaudok arba neteksi, — sako su vos slepiamu siaubu nužvelgdama vis menkesnį Sem klubų ir liemens skirtumą. Keitė uždaro šaldytuvą. — Brrr. Nesuvokiu, kodėl tėtis negali bent pieno pakelio nupirkti.

— Palik jam raštelį, — pasiūlo Sem besirinkdama daiktus. — Gal šiandien jausis geriau.

— Greičiau vėžiai ims giedoti.

Keitė išsėlina iš virtuvės taip, kaip geba tik devyniolikmetė

dama. Po kelių sekundžių Sem išgirsta piktai riaumojant savo plaukų džiovintuvą ir suvokia, jog šis liks numestas dukters kambaryje, kol pati jį atsiims.

— Beje, maniau, kad nebegeri karvės pieno! — rikteli ji į laiptų viršų.

Plaukų džiovintuvas trumpam nutyla.

— Dabar tu tiesiog siutini, — atskrieja atsakymas.

Sem stalčiaus gale susiranda maudymosi kostiumėlių ir susigrūda į sportinį krepšį.

Ji neriasi iš šlapio maudymosi kostiumėlio kaip tik tuo metu, kai suguža supermamytės. Išsipusčiusios, lieknos susispiečia aplinkui, garsiai kalbasi viena per kitą, jų balsai pripildo tvankią persirengimo kambario tylą, nė viena nekreipia dėmesio į Sem egzistavimą. Moteris jaučia, kaip ima sklaidytis trumpalaikė pusiausvyra, pasiekta skrodžiant dvidešimties metrų ilgio plaukimo takelį. Prireikė valandos, kad prisimintų negalinti pakęsti tokių vietų: tvirtų kūnų dominavimo, pakampių, kur mėgina slėptis ji ir kiti apkūnūs žmonės. Milijoną kartų buvo atkulniavusi iki čia ir vis svarstė, ar žengti vidun. Sem suvokia, jog tai — tokios moterys, kurios priverčia ją jaustis kur kas prasčiau, nei jei būtų iš viso neatėjusi.

— Nina, ar paskui turėsi laiko puodeliui kavos? Pamaniau, galėtume užsukti į tą mielą kavinukę už „Space NK“. Jie gamina pokės dubenis.

— Norėčiau. Tik turėčiau išeiti prieš vienuoliką. Vežu Leonę pas ortodontą. Eīme?

— Ak, Dieve, žinoma. Man reikia laiko su mergaitėmis!

Tos moterys dėvi madingus sportinius laisvalaikio kostiumus, yra tobulai susišukavusios ir randa laiko išgerti kavos. Tų moterų sporto krepšius puošia dizainerių prekių ženklai, o ne padirbtas „Marc Jacobs“ niekutis, o jų vyrai, vardu Rupertas arba Trisas, atsai-

niai ant blizgančių „Conran Shop“ virtuvės stalviršių mesteli vokus su nemažomis sumomis. Tos moterys vairuoja didžiulius visureigius, kurie niekuomet nesusipurvina, du kartus per dieną užstato kitus automobilius ir reikalauja, kad nusiplūkęs barista jų įkyriems vaikams paruoštų šilto pieno su cinamonu bei kakava, o tada priekaištauja, jog gėrimas neatitinka išsakytų pageidavimų. Jos nesivarto lovoje iki ketvirtos ryto, besijaudindamos dėl sąskaitų už elektrą, ir jų nepykina kasryt, kai pamato savo viršininą su tuo nepriekaištingu kostiumu ir vos slepiama panieka.

Jų vyrai nemūvi pižaminių kelnių iki pusiaudienio ir neprime-na užpjudytų žvėrelių kas kartą, kai žmona pasiūlo dar sykį pamėginti ieškotis darbo.

Sem tokio amžiaus, kai atrodo, kad visa, kas bloga, — riebalai, raukšlė tarp antakių, nerimas — tarsi lipte prilimpa, o štai gerieji dalykai — saugumas darbe, santuokinė laimė, svajonės — išteka lyg vanduo pro pirštus.

— Tu nė neįsivaizduoji, kaip šiomet užsikėlė kainas „Le Méridien“, — sako viena iš moterų.

Ji pasilenkusi rankšluosčiu sausina brangiai dažytus plaukus. Sem turi kraipytis į šalis, kad šios neužkliudytų.

— Žinau! Mėginau rezervuoti kelionę į Mauricijų per Kalėdas — mūsų įprastinė vila pabrango keturiasdešimčia procentų.

— Skandalinga.

„Tai jau tikrai, skandalinga, — pagalvoja Sem. — Kaip jums visoms blogai.“

Ji prisimena Filo prieš dvejus metus nupirktą kemperį.

— Galėsime leisti savaitgalius prie jūros, — džiugiai pranešė šis, žiūrėdamas į įvažiavimą užgriozdinusį didžiulį automobilinį namelį su saulėgraža ant šono.

Taip ir neprisirengė pakeisti galinio bamperio. Nuo pat tos dienos, kai buvo pamėginta jį išrinkti, kemperis taip ir liko kiurksoti priešais jų namą kaip įkyrus priminimas, ko jie neteko.

Sem įsirango į kelnaites, stengdamasi rankšluosčiu prisidengti šviesią odą. Šiandien laukia keturi susitikimai su svarbiais klientais. Po pusvalandžio pasimatys su Tedu bei Džoeliu iš Spaudos ir logistikos skyriaus ir kartu mėgins laimėti savo įmonei būtinų užsakymų. O ji stengsis neprarasti darbo. Gal jų visų darbo.

Taigi, jokio spaudimo.

— Manau, šiemet vyksime į Maldivus. Na, suprantate, kol jie nenuskendo.

— O, puiki mintis. Mums ten patiko. Kaip gaila, kad jie skęsta.

Dar viena moteris prasibrauna pro Sem prie savo spintelės. Tamsiaplaukė, visai kaip Sem, gal keleriais metais jaunesnė, bet jos kūnas rodo, jog sunkūs pratimai, drėkinimas ir masažai yra kasdienė rutina. Jos net kvapas prabangus, lyg aromatas sklistų tiesiai iš porų.

Sem tvirčiau prispaudžia rankšluostį prie savo blyškios nelygios odos ir pasislepia už kampo džiovinantis plaukų. Kai grįžta, moterų nebėra. Ji su palengvėjimu atsidūsta ir susmunka ant drėgno medinio suoloelio. Pagalvoja, kad galėtų tiesiog nueiti ir pusvalandį patįsoti ant šildomos marmurinės lovos, stovinčios kampe. Ši mintis suteikia netikėto džiugesio — pusvalandis gulėjimo palaimingoje tyloje.

Švarke, kabančiame spintelėje už nugaros, suburzgia telefonas. Sem pasirausia kišenėje ir jį ištraukia.

Tu pasirengusi? Mes lauke.

Ką? — rašo ji. — Juk neturime jokių reikalų „Framptons“ iki popietės.

Saimonas tau nepasakė? Susitikimas perkeltas į 10.00. Nagi — laikas judėti.

Sem su siaubu žiūri į savo mobilųjį. Vadinasi, ji turi būti pirmajame susitikime po dvidešimt trijų minučių. Moteris sudejuoja,

įsirango į kelnes, pagriebia nuo suolo juodą krepšį ir nušlepena automobilių stovėjimo aikštelės link.

Purvinas baltas furgonas su užrašu „GRAYSIDE PRINT SOLUTIONS“ ant šono laukia prie krovimo ramos užvestu varikliu. Sem pusiau bėga, pusiau šliurpsi prie jo, avėdama guminėmis šlepetėmis. Gražins šias rytoj, bet jau dabar jaučiasi kalta, lyg būtų padariusi milžinišką prasižengimą. Moters plaukai vis dar drėgni, ji kiek uždususi.

— Panašu, jog Saimonas tave medžioja, brangioji, — Sem lipant vidun sako Tedas ir stumteli priekinę sėdynę, kad jai atsirastų vietos. Kvepia cigarečių dūmais bei „Old Spice“.

— Manai?

— Verčiau jau stebėk jį. Dukart patikrink susitikimų laikus pas Ženevjevą, — pareiškia Džoelis, sukdamas vairą. Jo dredai tvarkingai surišti į uodegą, lyg taip rodytų pagarbą laukiančiai dienai.

— Viskas kitaip, kai jie perėmė valdžią, — pastebi Tedas, įvažiuodamas į pagrindinį kelią. — Lyg kas dieną vaikščiotume aižėjančiu ledu.

Ant prietaisų skydelio stovi du tušti cukraus pudra sutepti maišėliai; Tedas ištiesia Sem trečiąjį, su didele vis dar šilta spurga.

— Štai, — sako. — Čempionų pusryčiai.

Ji neturėtų šito valgyti. Spurgoje mažiausiai dvigubai daugiau kalorijų, nei pavyko sudeginti plaukiojant. Sem beveik girdi Keitės nusivylimo atodūsi. Bet ji padvejoja, o paskui susigrūda gardumyną į burną ir užsimerkia, pajutusi šiltą, cukringą nusiramimą. Šiomis dienomis Sem renka visus malonumus, kiek beįstengia.

— Ženejevą ji vėl girdėjo kalbant apie atleidimus, — prisimena Džoelis. — Pasakojo, kad jai įėjus į kabinetą jis pakeitė temą.

Kas kartą girdint žodį „atleidimas“, kuris dabar nuolat sklando biure kaip kokia kandis, Sem sugniaužia skrandį. Moteris nė neį-

sivaizduoja, ką reikėtų daryti, jei ir ji prarastų darbą. Filas atsisako gerti gydytojo paskirtus antidepresantus. Tvirtina nuo jų tampantis apsnūdęs, lyg ir šiaip kas dieną nemiegotų iki vienuolikos.

— To nebus, — netvirtai taria Tedas. — Juk Sem šiandien gaus užsakymų.

Moteris suvokia kolegas spoksant į ją.

— Taip, — sumurma ir jau pozityviau pakartoja: — Taip!

Sem dažosi žvelgdama į mažytį veidrodėlį ir susikeikia kas kartą Džoeliui pervažiavus kalnelį, paskui paseilētu pirštu nusivalo, kur susitepusi. Pasitikrina plaukus, kurie, atsižvelgiant į aplinkybes, visai neblogai išdžiūvo. Peržvelgia dokumentų aplanką, ar turi visus reikiamus skaičiavimus. Miglotai prisimena laikus, kai jautėsi užtikrinta, kai galėdavo užėiti į patalpą, žinodama puikiai atliekanti savo darbą. *Nagi, Sem, vėl būk tuo pačiu žmogumi*, — tyliai taria sau. Paskui nusispiria gumines šlepetes ir ima krepšyje naršyti batų.

— Liko penkios minutės, — sako Džoelis.

Tą akimirką Sem suvokia, kad krepšys tik atrodo kaip jos, bet yra svetimas. Viduje — nė ženklų jos patogijų juodų „laivelių“, tinkamų taukšėti šaligatviu ir derėtis dėl spaudos darbų. Krepšyje — pribloškiančios raudonos krokodilo odos Kristiano Lubuteno basutės.

Moteris išsitraukia batą ir įsistebeilija, ranka jusdama nepažįstamą svorį.

— Nieko sau! — šūkteli Tedas.

— Ar pirmasis susitikimas pas „Stringfellows“?

Sem pasilenkia ir dar kiek pasiraususi susiranda antrą batą, džinsų porą bei tvarkingai sulankstyta „Chanel“ švarkelį.

— O Dieve, — ištaria. — Jis ne mano. Pasiėmiau svetimą krepšį. Turime grįžti.

— Nėra laiko, — pareiškia Džoelis, neatitraukdamas akių nuo kelio. — Jau atvykome.

— Bet man reikia manojo krepšio.

— Atleisk, Sem, — atsako jis. — Grįšime vėliau. Gal apsirenk rūbus, su kuriais ėjai sportuoti?

— Juk negaliu per darbinį susitikimą avėti guminių šlepečių.

— Apsiausi batelius, kuriuos radai?

— Nejuokauk.

Tedas paima iš Sem vieną basutę.

— Džoeli, ji teisi. Šie batai nėra labai... Sem.

— Kodėl? O kas labiau „mano“?

— Na. Paprastumas. Tau patinka paprasti daiktai. — Jis patyli. — Praktiški daiktai.

— Žinai, kas sakoma apie tokius batus? — klausia Džoelis.

— Kas?

— Kad jie neskirti stovėti.

Vyrai kumšteli vienas kitą ir ima kikenti.

Sem išlupa basutę Tedui iš rankų. Ši puse dydžio per maža. Ji sugrūda pėdą į vidų ir užsisega.

— Super, — taria apžiūródama savo koją. — Pabendrausiu su Framptonais kaip mergina pagal iškvietimą.

— Bent jau kaip brangi mergina pagal iškvietimą, — pakomentuoja Tedas.

— Ką?

— Žinai, ne kokia nors bedantė, kuri pačiulps už penkis svarus.

Sem palaukia, kol Džoelis nustos kvatotis.

— Na, Tedai, ačiū tau, — taria žiūródama pro langą. — Iš karto pasijutau geriau.

Skirtingai, nei ji manė, susitikimas vyksta ne biure. Iš kilo tiekimo bėdų, ir jie turės savo pasiūlymą pristatyti tarnybinėje zonoje, kur Maiklas Framptonas apžiūrės kažkokią hidraulikos sistemos problemą. Sem mėgina eiti su aukštakulniais, pėdomis jaučia šaltą orą. Norėtų būti pasidariusi pedikiūra, nors kartą nuo 2009-ųjų. Čiur-

nos klaiposi, lyg būtų guminės, ir jai kyla klausimas, kaip, po velnių, kas nors gali vaikščioti šitai avėdamas? Džoelis teismus. Tokie batai neskirti stovėti.

— Kaip tu? — klausia Tedas, jiems artėjant prie vyrų būrelio.

— Blogai, — sumurma Sem. — Lyg klibikščiuočiau ant dantų krapštukų.

Priešais atvažiuojantis krautuvas gabena didžiulę stirtą popieriaus, tad jie turi pasitraukti, Sem suklumpa, o automobilio pypsėjimas toje olą primenančioje erdvėje beveik kurtina. Moteris mato, kaip visi prie sunkvežimio stovintys vyriškiai atsigręžia į ją. Paskui įbedą akis į jos avalynę.

— Maniau, jau neatvyksite.

Maiklas Framptonas — rūstus jorkšyrietis, toks, kuris kiekvieno pokalbio metu išdėstys jums, kaip sunkiai vargo, ir kas kartą užsimins, kad nesate patyrę nieko panašaus.

Sem prisiverčia nusišypsoti.

— Labai atsiprašome, — linksmi sako. — Buvome kitame susitikime, kuris...

— Spūstys, — tuo pat metu puola teisintis Džoelis, ir jiedu nejaukiai susižvalgo.

— Sem Kemp. Susipažinome...

— Pamenu jus, — nutraukia Maiklas Framptonas ir nuleidžia akis.

Dvi nejaukias minutes jis aptarinėja segtuvo turinį su jaunuoliu, vilkinčiu kombinezoną, o Sem bejėgiškai stovi šalia, jausdama nuolatinį smalsius jį supančių vyrų žvilgsnius. Jos netinkami batai ant kojų šviečia kaip radioaktyvumo signalas.

— Taigi, — taria pagaliau baigęs Maiklas, — kol nepradėjome, turiu jums pasakyti, jog „Printex“ mums pasiūlė labai konkurencingas sąlygas.

— Na, mes... — žiojasi Sem.

— Jie tvirtina, kad jūs negalėsite garantuoti tokio lankstumo, nes „Grayside“ buvo praryta didesnė įmonė.

— Na, tai ne visai tiesa. Dabar turime apimtį, kokybę ir... patikimumą.

Kalbėdama Sem jaučiasi truputį kvailokai, lyg visi žiūrėtų į ją kaip į pusamžę moterį, avinčią svetimus batus. Per susitikimą ji mikčioja, painiojasi savo pačios atsakymuose ir rausta, jusdama, kaip visi spokso į jos pėdas.

Galop Sem išsitraukia iš rankinės aplanką. Viduje — skaičiavimai, prie kurių plušo valandų valandas. Prisiverčia paėjęti ir paduoti šį Maiklui, bet kulniukas už kažko užkliūva. Sem klupteli ir nikteli čiurną. Nudiegia aštrus skausmas, tačiau ji paverčia savo grimasą šypsena ir ištiesia ponui Framptonui dokumentus. Šis sklaidydamas lapus juos peržiūri, į Sem nė nepažvelgia. Galiausiai ji pasitraukia, pamažu, stengdamasi nesvyruoti.

Galų gale Maiklas pakelia akis.

— Kalbant apie būsimą užsakymą, planuojame dideles apimtis, tad turime būti tikri, jog pasirinkta įmonė tai garantuotai įstengs.

— Anksčiau jūsų nenuvylėme, pone Framptonai. Praėjusią savaitę su „Greenlight“ dirbome prie panašaus pobūdžio katalogų. Jiems labai patiko mūsų kokybė.

Visas jo veidas virsta viena raukšle.

— Ar galiu pamatyti, ką jiems pagaminote?

— Žinoma.

Sem grįžteli per petį ir staiga prisimena, kad „Greenlight“ katalogas liko gulėti ant furgono prietaisų skydelio mėlyname aplanke, tame pačiame, kurio manė neprisireiksiant. O tai reiškia, jog teks pereiti tarnybinę zoną ir kirsti stovėjimo aikštelę, matant visiems šitiems vyrams. Ji reikšmingai žvilgteli į Džoelį.

— Gal aš jo nulėksiu? — pasisiūlo šis.

— Kokių kitų pavyzdžių turite atsivežę? — klausia Framptonas.

— Na, atlikome panašų užsakymą „Clarks Office Supplies“. Iš tikro, per paskutinį mėnesį atspaudėme kelis skirtingus katalogus. Džoeli, ar galėtum?..

— Et. Pats pasižiūrėsiu.

Framptonas ima žingsniuoti. Vadinasi, ir ji turi daryti tą patį. Kiek tvirčiau jausdamasi Sem žengia greta jo.

— Mums reikia spaudos partnerio, kuris būtų greitas ir lankstus. Galima sakyti, žvitrus, — sako šis, susikišęs rankas į kelnių kišenes.

Ponas Framptonas eina per greitai. Kaip tik tuo metu Sem vėl niksteli čiurną ir rikteli. Jos keliams linkstant Džoelis ištiesia ranką, ir moteris stveria ją, kad nepargriūtų. Tada nerangiai šypteli Framptonui, stebinčiam juos neperprantamu veidu.

Vėliau Sem iš sutrikimo kaistančiomis ausimis prisimins Maiklo tyliai Džoeliui sumurmėtus žodžius. Paskutinius Framptono žodžius, skirtus „Grayside Print“.

Ar ji girta?

2

Niša Kantor įnirtingai skuodžia bėgimo takeliu. Ausyse pulsuoja muzika, kojos juda kaip stūmokliai. Ji visuo-
met bėga įnirtingai. Pirma mylia sunkiausia, persmelk-
ta choleriško apmaudo ir pieno rūgšties mišinio; bėgdama antrąją
moteris labai, labai supyksta; o pradėjus trečiąją galva pagaliau ima
šviesėti, kūnas atrodo pasirengęs lėkti amžinai. Galiausiai Niša ir vėl
įtūžta, nes turi sustoti ir imtis kažko kito tą pačią akimirka, kai jau
ėmė mėgautis tuo, ką daro. Ji nekenčia bėgimo, bet šis būtinai, kad
išlaikytų sveiką protą. Nekenčia lankytis šitame prakeiktame mieste,
kuriame visi šaligatviai sausakimši lėtai judančių žmonių, tad vie-
nintelė vieta, kur gali kaip reikiant pabėgioti, yra sukiužusi sporto
salė — į ją viešbutis nukreipia savo svečius, kol jo paties puikiosios
patalpos greičiausiai yra atnaujinamos.

Įrenginys primena, kad jau laikas atvėsti, ir Niša staigiai jį su-
stabdo, nes visai nenori, jog prakeiktas automatų jai aiškintų, ką
daryti. *Ne, aš nesirengiu atvėsti*, — pagalvoja. Išsiėmusi vieną ausi-
nę išgirsta skambėjimo garsą, tad pasiekia telefoną ir atsiliepia. Tai
Karlas.

— Mieloji...

— Atleiskite. — Niša pakelia akis. — Turėtumėte išjungti savo
mobilųjį, — sako jauna moteris. — Čia tylos zona.

— Tai liaukitės mane kalbinusi. Šnekate labai garsiai. Be to,
nestovėkite taip arti. Galiu sugerti jūsų prakaito lašelius.

Moteriai kiek atvimpą žandikaulis, o Niša priglaudžia telefoną
prie ausies.

— Niša, mieloji. Kur tu?

— Tiesiog sporto salėje, mano meile. Ar vis dar planuojame kartu papietauti?

Karlo balsas minkštas kaip sviestas — šis jo bruožas Nišai visad patiko.

— Taip, tačiau gal galėtume valgyti viešbutyje? Turiu grįžti ke-
lių dokumentų.

— Žinoma, — automatiškai sutinka Niša. — Ar norėtum, kad tau ko nors užsakyčiau?

— Ak, bet ko.

Ji sustingsta. Karlas niekuomet nesako „bet ko“.

— Norėtum Maiklo specialiojo omleto su baltaisiais trumais? O gal skrudinto tuno?

— Žinoma. Būtų puiku.

Moteris nuryja seiles. Mėgina kalbėti tolygiu balsu.

— Kada tau tiktų?

Karlas nutyla, ir ji išgirsta prislopintą jo pokalbį su kažkuo, esančiu kambaryje. Nišai ima daužytis širdis.

— Vidudienis būtų tobula. Bet žiūrėk, kaip spėsi. Nenoriu tavęs skubinti.

— Žinoma. Myliu.

— Ir aš tave, mieloji, — atsako Karlas ir ragelyje įsivyrauja tyla.

Niša stovi sustingusi, kraujas pulsuoja ausyse tokia jėga, jog su bėgimu nė nepalyginsi. Trumpam jai pasirodo, kad galva gali sprogti. Dukart giliai įkvepia. Paskui surenka kitą telefono numerį. Išsyk yra nukreipiama į balso paštą. Moteris prakeikia laiko skirtumą Niujorke.

— Magda? — kreipiasi braukdama ranka per prakaituotus plaukus. — Tai ponia Kantor. Turi paskubinti savo vyruką, DABAR.

Kai ji pakelia akis, prieina salės prižiūrėtojas, vilkintis polo marškinėlius ir pigius šortus.

— Ponia, čia negalima naudotis mobiliuoju, pagal taisykles...

— Tiesiog atsiknisk, — atšauna Niša. — Eik, išplauk grindis ar dar ką. Ši vieta — tikra Petri lėkštelė*.

Ji pro prižiūrėtoją prasibrauna į persirengimo kambarį, pakeičiui iš kito darbuotojo pasiimdama rankšluostį.

Persirengimo kambarys sausakimšas, bet Niša nieko nemato. Mintyse vis kartoja pokalbį telefonu, suka ir suka, širdis dunksi. Taip ir yra. Jai reikia išsivalyti galvą, kad būtų pasirengusi atsakui, tačiau kūnas pasinėrė į keistą sąstingį ir niekas neveikia, kaip turėtų. Moteris trumpam atsideda ant suolo ir bukai spokso priešais. *Aš sugebėsiu*, — taria sau, žiūrėdama į drebančias rankas. — *Išgyvenau ir blogesnių dalykų*. Įsikniaubia į rankšluostį, giliai kvėpuoja, kol pajunta galinti suvaldyti drebulį, paskui išsitiesia ir atmeta pečius atgal.

Galop atsikelia ir pasiima savo „Marc Jacobs“ krepšį. kažkas pasidėjo saviškį ant suolo prie jos spintelės, tad Niša nustumia šį ant grindų, o į tą vietą pastato savąjį. Dušas. Prieš ko nors imdamasi, ji turi palįsti po dušu. Išvaizda yra viskas. Mobilusis ir vėl suskamba. Pora moterų apsidairo, bet Niša nekreipdama dėmesio čiumpa telefoną nuo suolo. Reimondas.

— Mama? Ar matei mano antakių nuotrauką?

— Ką, mielasis?

— Mano antakiai. Siunčiau nuotrauką. Ar matei?

Niša atitraukia aparatą ir pirštu braukia per žinutes, kol randa sūnaus siųstąją.

— Tavo antakiai gražūs, širduk, — raminausi taria ji, vėl glausdama mobilųjį prie ausies.

— Jie baisūs. Jaučiuosi sugniuždytas. Mačiau tokią laidą apie

* Apskritas negilus skaidraus stiklo arba plastiko laboratorinis indas su dangteliu, kuriame gali būti auginamos bakterijos. (*Čia ir toliau — vertėjos pastabos.*)

prekybą delfinai, jie visi ten buvo verčiami daryti triukus ir panašiai, ir pasijutau labai kaltas, nes mes buvome toje vietoje, plaukiojome su jais Meksikoje, pameni? Jaučiausi taip blogai, kad negalėjau nė iš kambario išeiti, o tada pamaniau, jog galiu susitvarkyti antakius; tai tikra nelaimė — dabar atrodau kaip Madona dešimtojo dešimtmečio viduryje.

Greta esanti moteris ima džiovintis plaukus; Niša trumpai pagalvoja, ar neatėmus džiovintuvo ir šios negyvai juo neuždaužius.

— Širduk, prastai tave čia girdžiu. Luktelk.

Ji išeina į koridorių. Giliai įkvepia.

— Jie tobuli, — taria duslioje tyloje. — Nuostabūs. Dešimtajame dešimtmetyje Madona buvo labai karšta.

Nesunkiai gali jį įsivaizduoti, sėdintį sukryžiavusį kojas ant savo lovos Vestčesteryje, kaip daro nuo mažumės.

— Jie neatrodo nuostabūs, mama. Tai *tragedija*.

Iš persirengimo kambario išnyra moteris, ji avi gumines šlepetes, galva nunarinta, praskuba pro šalį vilkėdama pigų švarkelį. Kodėl neišsitiesia? Pečiai nusvirę, kaklas įtrauktas kaip vėžlio, ir Niša akimirksniu supyksta. Jei atrodai kaip auka, kodėl stebiesi, kad žmonės prastai su tavimi elgiasi?

— Tada mes juos sutvarkysime, kai grįšiu namo.

— Vadinasi, jie *atrodo* siaubingai.

— Ne! Jie atrodo nuostabiai. Bet, širduk, man tikrai reikia eiti. Kaip tik esu šį tą įpusėjusi. Paskambinsiu.

— Ne anksčiau nei trečią mano laiku. Turiu pamiegoti, o pas-kui rūpinsimės savimi. Tai taip kvaila. Jie verčia užsiimti visomis tomis sąmoningumo nesąmonėmis, lyg ne dėl nesiliaujančio kapstymo-si savo galvoje pirmiausia ir atsidūriau čia.

— Žinau, mielas. Paskambinsiu tau vėliau. Myliu.

Niša baigia pokalbį ir vėl renka numerį.

— Magda? Magda? Ar gavai mano žinutę? Atskambink iš kar-to, kai išklausysi. Sutarėm?

Ji padeda ragelį, ir kaip tik atsidaro durys. Įlęęs salės prižiūrėtojas Nišos rankoje pastebi mobilųjį.

— Ponia, labai atsiprašau, bet...

— Nė nemėgink, — suurzgia ši, ir jis užsičiaupia, nieko daugiau nesakęs.

Yra tam tikrų pliusų, kai esi keturiasdešimtmetį perkopusi amerikietė, jau nebeturinti ko prarasti, ir vyrukas šitai mato. Tai pirmas dalykas šią savaitę, kuris Nišą nudžiugina.

Ji nusiprausia po dušu, sudrėkina odą prastais sporto klubo produktais (visą dieną kvepės kaip „Amtrak“ traukinio tualetas), susiriša drėgnus plaukus į kuodą, o paskui saugiai stovėdama ant rankšluosčio (persirengimo kambario grindys kelia Nišai šleikštulį — odos ląstelės! Karpos!) patikrina mobilųjį aštuonioliktą kartą, kad įsitikintų, ar Magda neatskambino.

Suvaldyti didžiulį išiučio ir nerimo gniutulą, besiplečiantį krūtinėje, darosi vis sunkiau. Moteris nuo pakabos pasiima šilkinę palaidinę, jaučia, kaip velkantis šią per galvą jos šilta drėgna oda nubėga skystis. *Kur, dėl Dievo meilės, Magda?* Niša atsisėda ir vėl pažvelgia į telefoną, išsiblaškiusi kiša ranką į krepšį batų bei džinsų. Pagraibiusi pagaliau ištraukia labai nudrengtus, baisius „laivelius“ lygiu padu. Ji atsisuka ir akimirka stebeilija į savo ranką, kol su siaubo aiktelėjimu išmeta batą. Nusivalo pirštus į rankšluostį, tada prilaikydama šio kampučiu lėtai atveria krepšį ir pažvelgia vidun. Prireikia akimirkos suvokti, į ką žiūri. Tai ne jos krepšys. Oda dirbtinė, jos plastikinis paviršius jau sluoksniuojasi palei siūles, o tai, kas turėtų būti „Marc Jacobs“ ženklas, išblukę iki blausaus sidabro.

Niša dairosi po suolu. Paskui sau už nugaros. Dauguma erzinančių moterų jau išėjusios, kitų krepšių nebelikę, tik kelios praviros spintelės. Jokių kitų krepšių nėra. Šis atrodo kaip jos — to paties dydžio, spalvos, panašių rankenų, bet tikrai nėra Nišos.

— Kas paėmė mano krepšį? — klausia garsiai, į nieką konkrečiai nesikreipdama. — *Kas, po paraliais, paėmė mano krepšį?*

Kelios aplinkinės moterys apsižvalgo, bet jų žvilgsniai tušti.

— Ne, — sako ji. — *Ne, ne, ne, ne, ne.* Ne šiandien. Ne dabar.

Registratūroje dirbanti mergina nė nemirkteli.

— Kur kameros?

— Ponia, moterų persirengimo kambaryje nėra kamerų. Tai prieštarautų įstatymui.

— Kaip tada turėčiau išsiaiškinti, kas pavogė mano daiktus?

— Ponia, nemanau, kad jie pavogti. Iš to, ką pasakojote, panašiau į atsitiktinį apsirikimą, jei krepšiai tokie panašūs...

— Tikrai manote, jog kažkas „atsitiktinai“ išsinešė mano „Channel“ švarkelį ir specialiai paties Kristiano gamintus lubutenus, kai dažniausiai rengiasi... — Niša dirsteli į krepšį, išsiviepia, — „Primark“ drabužiais?

Darbuotojos veide nesujuda nė raumenėlis.

— Galime pasinaudoti kameromis prie įėjimo, tačiau tam privalome gauti vyresnybės leidimą.

— Neturiu laiko. Kas išėjo paskutinis?

— To nefiksuojame, ponია. Viskas automatizuota. Jei luktelsite, paskambinsiu vadybininkui, gal jis galės atvykti.

— Pagaliau! Kur jis?

— Apmoko personalą Pineryje.

— Ak, dėl Dievo meilės. Duokite man kokius nors sportinius batelius. Juk turite sportinių batelių? Man tereikia nusigauti iki automobilio.

Niša pasižiūri pro langą:

— Kur mano automobilis? Kur automobilis?

Ji nusisuka nuo registratūros ir paspaudžia mygtuką telefone. Jokio atsako. Administratorė iš postalės ištraukia plastikinį maišelį.

Atrodo tokia nuobodžiaujanti, lyg būtų ką tik išklausiusi dviejų valandų mokslinį pranešimą apie dažų džiūvimą. Padeda šį ant stalo:

— Turime šlepečių.

Niša pasižiūri į merginą, į apavą, vėl į merginą. Pastarosios veide — jokių emocijų. Galiausiai sugriebia šlepetes nuo registratūros stalo ir su nusivylimo kupinu urzgesiu užsimauna ant pėdų. Išėdama dar išgirsta sumurmant: *Amerikiečiai!*